

Primăvară

Bucovu

primăvară

Văzduhul, orgă nebună,
bate vântul când e lună,
în adânc de apă vie
se văd umbre de stafie
și-n lumina ce inundă
se zbat zeii în osândă
și de-atâta cer și soare
joacă inima și sare,
zburdă falnic și înoată
pe câmpia-nrourată.
Primăvară,-foc de-argint,
niciodată nu te mint,
faci ce faci și mă aduni
dintre frunze și furtuni
și în luna lui april
mă faci să mă simt copil.
Lângă orga mea de lemn,
aș vrea ca să mor solemn,
sfâșiat de-atât tumult
lângă doina dedemult.
De tristețe nimănui,
nici ce fac, nici o să spui,
în străluminarea mea
m-apasă armura grea,
ca o lebădă ușoară
aș vrea să pășesc în vară,
și așa, Doamne, zburând,
să-mi las pletele în vânt,
crengile să-mi înfrunzesc,
ca un dar dumnezeiesc.